

کتاب دانیال - شماره چهارده

فصل دوم دانیال - خلاصه و نتیجه‌گیری بخش اول

Jeff Pippenger

2023-12-09

"در مکاشفه همه کتاب‌های کتاب مقدس به هم می‌رسند و پایان می‌یابند. مکمل کتاب دانیال اینجاست." اعمال رسولان، ۵۸۵.

آن حقیقتی که یوحنا آن را «مکاشفه عیسی مسیح» معرفی می‌کند و شیر قبیله یهودا از ژوئیه ۲۰۲۳ تاکنون برای قوم خود در حال گشودن مهرهای آن بوده است، زمانی به کمال می‌رسد که کتاب دانیال با کتاب مکاشفه کنار هم آورده شود. باب دوم کتاب دانیال، بیانگر پیام فرشته دوم در زمینه آزمون تصویر وحش در روزهای آخر است. این باب فرایند آزمایش و دوره‌ای مشخص از آزمایش را تعیین می‌کند.

دوره و روند فصل دوم کتاب دانیال، که با هفتاد سال اسارت دانیال نمایانده شده، نمونه‌ای از دوره آزمون پروتستان‌ها در تاریخ میلریتی بود. پروتستان‌ها در آزمون خود شکست خوردند و به دختران روم تبدیل شدند. از نظر نبوی، دختر نمونه مادر خویش است؛ و روم یک وحش نبوی است. شکست آنان و تبدیل شدن بعدی‌شان به دختران روم، آزمون تصویر وحش را در تاریخ کنونی ما نمونه‌وار می‌کند، زیرا آنان به تصویری از وحش تبدیل شدند. بنابراین، فرایند آزمون کنونی ما هم به وسیله هفتاد سال اسارت دانیال و هم به وسیله تاریخ پیام فرشته دوم در جریان جنبش میلریتی نمایانده می‌شود.

در تاریخ پیام فرشته دوم که در یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ آغاز شد، دوره و فرایند آزمونی مشخصی وجود دارد که به صورت نمادین به عنوان رؤیای تمثال نبوکدنصر درباره وحش بازنمایی شده است؛ زیرا در نبوت‌های کتاب مقدس، پادشاهی را نیز به صورت وحش تصویر می‌کنند. نبوکدنصر و نخبگان دینی کلدانی نماینده کسانی‌اند که در آزمون مردود می‌شوند، و دانیال و سه مرد شایسته نماینده کسانی‌اند که از آزمون سربلند بیرون می‌آیند. ممکن است غیر از این به نظر برسد، اما مردود شدن نبوکدنصر در باب سوم کتاب دانیال تأیید می‌شود.

در فرایند آزمون که در هر دو فصل یک و دو کتاب دانیال به تصویر کشیده شده، نشانه‌های راه نبوی مشخصی وجود دارند که با حقایقی که به‌تازگی در کتاب مکاشفه مطرح شده‌اند هم‌راستا هستند. در فصل نخست، «ده روز» نمایانگر دوره آزمون بود که بر اثر خوردن خوراک آسمانی، دانیال سیمایی زیباتر و فربه‌تر یافت؛ حال آن‌که گروه دیگر خواجه‌سرایان سیمای کسانی را نشان دادند که خوراک شاه را می‌خوردند. از منظر نبوی، پادشاه یک پادشاهی است و از همین منظر، پادشاه یا پادشاهی همچنین یک وحش است. کسانی که چهره‌شان نتایج خوردن خوراک شاه را نشان می‌داد، صورت وحش را نمایان ساختند.

در باب دوم کتاب دانیال، دانیال دعا می‌کرد تا «راز» پنهان خواب تمثال نبوکدنصر را بفهمد. او باید هم خود خواب را می‌دانست و هم معنای آن را. او نماینده کسانی است در روزهای آخر که در پی فهم رازهای مربوط به گشوده شدن مکاشفه عیسی مسیح هستند، زیرا گشوده شدن مکاشفه عیسی مسیح آخرین «راز» نبوی است که پیش از بسته شدن مهلت فیض گشوده می‌شود. همه انبیا، از جمله دانیال، به روزهای آخر اشاره دارند. کوشش دانیال برای فهم آن «راز» مسئله‌ای مرگ و زندگی بود، همان‌گونه که آزمون تمثال وحش برای قوم خدا در روزهای آخر چنین است.

خداوند به روشنی به من نشان داده است که تصویر وحش پیش از آنکه مهلت آزمایش پایان یابد شکل خواهد گرفت؛ زیرا آن آزمون بزرگ برای قوم خدا خواهد بود که به واسطه آن سرنوشت ابدی آنان تعیین خواهد شد. انتشار دست‌نوشته‌ها، جلد ۱۵، ۱۵.

دعای دانیال، هنگامی که در پی درک «راز» بود، نمایانگر یک نشان راه مشخص در تاریخ قوم خدا در ایام آخر است. کتاب دانیال دو شاهد ارائه می‌دهد که نشان راه «دعا» را در ایام آخر تثبیت می‌کنند. آن نشان راه در دوره زمانی‌ای قرار دارد که با پیام دوم هر خط اصلاح نشان داده می‌شود.

زمینه نبوی هر دو دعا، هفتاد سال اسارت است که به صورت نمادین، «هفت زمان» لایوان فصل بیست‌وشش را نشان می‌دهد. در دانیال فصل دوم، در آیه نخست، نام «نبوکدنصر» دو بار تکرار شده است، که تکرار یک واژه در کتاب مقدس نمادی از پیام فرشته دوم است.

در نوشته‌های خواهر وایت، ارجاعات متعددی وجود دارد که در آن‌ها باب سوم دانیال به عنوان نمادی از قانون یکشنبه معرفی شده است. باب اول دانیال، همه ویژگی‌های پیام فرشته اول را داراست و به ما اطلاع داده‌اند که بدون پیام اول و دوم نمی‌توان پیام سوم (باب سوم دانیال) را داشت.

آزمون «تصویر وحش» به وسیله الن وایت به عنوان آزمونی تعریف شده است که باید پیش از بسته شدن دوران مهلت، و پیش از آن که مهر شویم، از آن بگذریم. وقتی در باب سوم دانیال موسیقی نواخته شد، دوران مهلت به طور نمادین بسته شد، زیرا باب سوم نمایانگر قانون یکشنبه است. موسیقی نبوکدنصر نمایانگر آن نغمه‌ای است که فاحشه صور پس از پایان هفتاد سال نمادینی که در آن فراموش شده بود، برای پادشاهان زمین آغاز به سرودن می‌کند.

و در آن روز چنین خواهد شد که صور به مدت هفتاد سال، مطابق روزگار یک پادشاه، به فراموشی سپرده خواهد شد؛ و پس از پایان هفتاد سال، صور چون فاحشه‌ای خواهد سرود. چنگی برگیر، در شهر بگرد، ای فاحشه‌ای که فراموش شده‌ای؛ نغمه‌ای خوش بساز، سرودهای بسیار بخوان تا تو را به یاد آرند. و پس از پایان هفتاد سال چنین خواهد شد که خداوند به صور رسیدگی خواهد کرد، و او به مزدوری خویش بازخواهد گشت و با همه ممالک جهان که بر روی زمین‌اند زنا خواهد کرد. اشعیا ۱۵:۲۳-۱۷

خواهر وایت پیام‌های سه فرشته را به عنوان سه آزمون می‌شناسد.

بسیاری از کسانی که در پرتو پیام‌های فرشته اول و دوم برای استقبال از داماد بیرون رفتند، پیام سوم را—که آخرین پیام آزمایشی‌ای است که باید به جهان داده شود—رد کردند؛ و هنگامی که فراخوان نهایی اعلام شود، موضعی مشابه اتخاذ خواهد شد. ریویو اند هرالد، ۳۱ اکتبر ۱۸۹۹.

به گواهی چند شاهد، باب دوم کتاب دانیال، پیام فرشته دوم است. تاریخ قدرت‌گیری فرشته نخست تا زمان داوری، همان تاریخی است که در هفتاد سال اسارت دانیال نمایان می‌شود. زمینه دعای دانیال در باب دوم، در خلال آن هفتاد سال رخ می‌دهد که نمادی از «هفت زمان» است.

دعای باب نهم با اشاره‌ای مستقیم به هفتاد سال آغاز می‌شود. زمینه نبوی هر دو دعا یکسان است. آن‌ها نمایانگر جنبه‌های متفاوت همان دعا هستند، اما هر دو در زمینه یکسان «هفت زمان» قرار دارند و هر دو با نشانه راه «دعا» که در تاریخ یکصد و چهل و چهار هزار آخرالایام جای دارد، همسو هستند.

وقتی دانیال در فصل نهم دعا می‌کند، او در یک «دوره گذار» نبوی از پادشاهی بابل به پادشاهی مادها و پارس‌ها قرار دارد. آن نقطه گذار همچنین یک نشانه راه است، و با همان نقطه گذار در جنبش فرشته سوم نیز هم‌راستا است؛ زمانی که قوم خدا به عنوان «لاودیقپان» در خیابان می‌میرند و به عنوان «فیلادفیان» از قبر بیرون می‌آیند. نقطه گذار جنبش فرشته اول با نقطه گذار دانیال و نیز با

جنبش فرشته سوم همراستا است، و هر سه مستقیماً با «هفت زمان» لایوان فصل بیست و ششم پیوند دارند. گذار از فیلاولفیا به لاودیکه در جنبش میلری با رسیدن «نور تازه» درباره «هفت زمان» در 1856 رخ داد و با رد کامل «هفت زمان» در 1863 دنبال شد. دانیال در فصل نهم، جنبش فرشته اول در زمان میلری، و جنبش فرشته سوم در زمان ما، همگی یک نقطه گذار دارند که با یکدیگر همراستا است، و هر سه نقطه گذار در چارچوب «هفت زمان» قرار دارند.

در تاریخ فرایند آزمایش، دانیال نمایانگر آن پیام‌آوری است که نوری به او داده شده و او نخست آن را با سه همراهش در میان می‌گذارد و بدین‌سان نقش نبوی «ایلیا» را، که «صدایی است که در بیابان فریاد می‌زند»، مجسم می‌سازد.

«راز» باب دوم دانیال آشکار می‌کند که پادشاهی هشتم نبوت‌های کتاب مقدس «از آن هفت» پادشاهی است. چون نخستین تصویر از پادشاهی‌ها در نبوت‌های کتاب مقدس است، از این‌رو با آخرین تصویر پادشاهی‌ها در نبوت‌های کتاب مقدس که در باب هفدهم مکاشفه آمده، پیوند می‌یابد. پادشاهی هشتم، چون «از آن هفت» پادشاهی پیشین است، به نقطه گذاری اشاره می‌کند که بابل مدرن را به عنوان اتحاد سه‌گانه اژدها، وحش و نبی کاذب برقرار می‌کند. رؤیای تمثال نبوکدنصر در نهایت پادشاهی هشتم زمینی تاریخ نبوی را مشخص می‌کند.

در نبوت‌های کتاب مقدس، پادشاهی معادل یک وحش است؛ از این‌رو حقیقتی که در رؤیای تمثال نبوکدنصر نمایانده شده، نخستین اشاره به وحش نهایی است، چنان‌که در باب هفدهم مکاشفه نیز معرفی شده است. بنابراین، رؤیای نبوکدنصر در نهایت رؤیای تمثال هشتمین و آخرین وحش است. این رؤیای «تمثال وحش» است.

همین امر فی‌نفسه تأییدی است بر اهمیت تشخیص نقطه گذاری که در حرکت فرشته سوم رخ می‌دهد، اما «راز» نیز کلیدی است که بخش زیادی از آنچه مقالات پیشین درباره تاریخی که پس از ۱۸ ژوئیه ۲۰۲۰ در پی آمد شناسایی کرده‌اند را گرد هم می‌آورد و تثبیت می‌کند. در آن مقالات نشان داده شده که چهار نشان راه هر یک از جنبش‌های مقدس اصلاحی، که با هفتاد سال اسارت دانیال نشان داده می‌شوند، همواره یک موضوع یکسان دارند.

آن چهار نشانه راه در زمان مسیح، در چارچوب «مرگ و رستاخیز» قرار داده شده بودند. نخستین نشانه راه، که نمایانگر قدرت‌گیری نخستین پیام بود، تعمید مسیح بود؛ نماد مرگ و رستاخیز. دومین نشانه راه، که نمایانگر نخستین ناامیدی در آن تاریخ است، مرگ و رستاخیز لعازر بود. سومین نشانه راه، ورود پیروزمندانه به اورشلیم بود که نمایانگر فریاد نیمه‌شب است. مسیح رهسپار مرگ و رستاخیز خود بود، و لعازر، نماینده زنده مرگ و رستاخیز، پیشاپیش موکب حرکت می‌کرد. لعازر همچنین نشان می‌دهد که در هنگام اعلام فریاد نیمه‌شب، قوم خدا «مهر» می‌شوند.

این معجزه نهایی، یعنی زنده کردن لعازر، قرار بود مهر تأیید خدا را بر کار او و بر ادعای الوهیتش بزند. آرزوی اعصار، ۵۲۹.

چهارمین نشانه راه داوری، صلیب بود که هم مرگ و هم رستاخیز بود. هفتاد سال اسارت دانیال نمایانگر دوره آن چهار نشانه راه است.

در تاریخ میلریتی‌ها، موضوع محوری «اصل روز به سال» بود و ۱۱ اوت ۱۸۴۰ تأیید آن اصل به‌شمار آمد. نخستین سرخوردگی نتیجه کاربرد نادرست اصل روز به سال بود. «فریاد نیمه‌شب» به‌کمال رسیدن اصل روز به سال در پیوند با نبوت دو هزار و سیصد ساله و نبوت دو هزار و پانصد و بیست ساله بود، و سپس «داوری تحقیقی» هنگامی آغاز شد که آن نبوت‌های روز به سال در ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ تحقق یافتند. درونمایه هر چهار نشان‌راه در تاریخ میلریتی‌ها «اصل روز به سال» بود. دوره آن چهار نشان‌راه

با هفتاد سال اسارتِ دانیال نشان داده می‌شود.

در ایام پادشاه داوود، موضوع محوری «تابوتِ خدا» بود. وقتی داوود اقتدار یافت، تصمیم گرفت تابوت را به شهر داوود بیاورد.

و داوود پیش می‌رفت و بزرگ‌تر می‌شد، و خداوند، خدای لشکرها، با او بود. دوم سموئیل ۱۰:۵.

نخستین ناامیدی زمانی بود که عَزَّا با دست زدن به تابوت عهد گناه کرد. سومین نشانه راه زمانی بود که داود دریافت خداوند خانه عوبید-ادوم جَتی را، جایی که از زمان شورش عَزَّا تابوت عهد در آن نگه داشته می‌شد، برکت داده است. سپس داود رفت و تابوت عهد را برای ورود پیروزمندان‌اش به اورشلیم بازآورد (اما همسرش فقط خشم بی‌جا و «ناامیدی» خود را نسبت به ورود داود بروز داد). نماد هر یک از آن چهار نشانه راه، تابوت عهد است. دوره آن چهار نشانه راه نیز با هفتاد سال اسارت دانیال نشان داده می‌شود.

در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، اسلام «وای سوم» رها شد و سپس مهار گردید. ۱۸ ژوئیه ۲۰۲۰، پیشگویی ناموفقی درباره نقش اسلام بود. پیامی که به استخوان‌های خشکِ مرده جان می‌بخشد از «چهار باد» می‌آید، که نماد اسلام‌اند و نمایانگر پیام «فریاد نیمه‌شب» هستند. ویرانی ملی‌ای که در پی ارتدادِ ملی قانون یکشنبه در ایالات متحده رخ می‌دهد، به واسطه اسلام «وای سوم» به وقوع می‌پیوندد. دوره آن چهار نشانه راه، با هفتاد سال اسارتِ دانیال به تصویر کشیده می‌شود.

جنبش فرشته‌اُ اول نمایانگر جنبش فرشته سوم است و پیام ندای نیمه‌شب در تاریخ میلریتی، اصلاحی بر پیشگویی نافرجامی بود که نخستین سرخوردگی را رقم زد.

نامیدان از کتاب مقدس دریافتند که در زمان تأخیر هستند و باید با شکیبایی منتظر تحقق رویا بمانند. همان شواهدی که آنان را بر آن داشت در سال ۱۸۴۳ در پی خداوند خود باشند، آنان را بر آن داشت در سال ۱۸۴۴ چشم‌به‌راه او باشند. نوشته‌های نخستین، ۲۴۷.

همان شواهدی که حاکی از حمله‌ای اسلامی به نشویل است، همان شواهدِ حمله‌ای به نشویل است که در پاسخ به اجبارِ عبادت در روز یکشنبه رخ خواهد داد. نوشته‌های روح نبوت هرگز خطا نمی‌کنند. پیشگویی حمله به نشویل در نوشته‌های روح نبوت بیان شده است. پیشگویی نشویل تحقق خواهد یافت، اما پیشگویی حمله به نشویل بر پایه اصلاح پیشگویی پیش‌تر ناکام‌مانده خواهد بود، همان‌گونه که در تاریخ میلریتی‌ها رخ داد. این امر در نشانه راه چهارم تحقق می‌یابد، که همان نشانه راه نمایانگر «داوری» است.

عیسی همواره پایان را با آغاز نشان می‌دهد، و نخستین نشانه راه یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ یک حمله اسلامی بود؛ پس در هنگام داورِ قانون یکشنبه، حمله‌ای اسلامی به نشویل صورت خواهد گرفت. ممکن است اهداف دیگری را نیز در بر بگیرد، اما پیام فریاد نیمه‌شب، پیامی است که پیام پدیدآورنده نخستین سرخوردگی را تصحیح می‌کند. نخستین سرخوردگی به سبب گناه به کار بردن عنصر زمان در آن پیشگویی بود، نه به سبب سخنان الن وایت.

مهم است دریابیم که چهار نشان راه که با «قدرت گرفتن» پیام نخست آغاز می‌شوند (که در دانیال در آغاز هفتاد سال نمادین رخ می‌دهد)، همواره ذیل همان موضوع قرار دارند. اگر ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ را به منزله تحقق نبوت پذیرفته‌اید، شما به‌طور نبوی «کتاب پنهان» را بلعیده‌اید. افراد بسیار کمی واقعاً آن حقیقت را بلعیدند، اما کسانی بودند که، همچون دانیال، در دل خود قرار گذاشتند که به خوراک بایلی آلوده نشوند. باین‌همه کسانی هستند که مدعی‌اند باور دارند ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ تحقق نبوت بود، اما استدلال می‌کنند که عامل آن اسلام نبود، بلکه خانواده بوش، یا جهانی‌گرایان، یا یسوعیان، یا سیا،

یا ترکیبی از مظنونان همیشگی بود که نظریه پردازان توطئه معاصر غالباً پایشان را به میان می‌کشند. عیسی، به‌عنوان آلفا و امگا، پایان را با آغاز می‌نمایاند؛ پس اگر در مورد آنچه در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ به‌صورت نبوی نمایانده شد اشتباه کنیم، توانایی خود را برای به‌درستی تقسیم کردن کلام نبوی «حق» نابود می‌کنیم.

«قدرت‌بخشی» پیام نخست در تاریخ جنبش میلریتی، اسلام وای دوم بود، و آن قدرت‌بخشی نمونه‌ای از قدرت‌بخشی ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ بود که به‌وسیله اسلام وای سوم پدید آمد.

اسلام در نخستین نشانه راه، اسلام در آخرین نشانه راه را مشخص می‌کند. آخرین نشانه راه نمایانگر داوری است، و ایالات متحده در هنگام قانون یکشنبه داوری می‌شود. این همان پیام دوم حزقیال در باب سی‌وهفت است که مردگان را زنده می‌کند، و آن پیام، پیام سومین نشانه راه است که ندای نیمه‌شب است. این پیام مهرکردن است؛ نمونه‌اش ورود پیروزمندان مسیح بر «الغ» است که نمادی از اسلام به‌شمار می‌رود. پیام مهر ندای نیمه‌شب توسط اسلام حمل می‌شود.

به دختر صهیون بگوئید: اینک پادشاهت نزد تو می‌آید، فروتن و سوار بر الغ و بر کره آن. متی ۲۱:۵

نبوت دوم حزقیال از «چهار باد» سرچشمه می‌گیرد که همچنین نمادی از اسلام است. کاملاً ضروری است که درباره این حقیقت روشن باشیم، زیرا پیامی که «فریاد نیمه‌شب» است، همان پیامی است که اسلام «وای سوم» را به‌عنوان قدرتی که در زمان قانون یکشنبه داوری را بر ایالات متحده می‌آورد و ویرانی ملی پس از آن فرمان را پدید می‌آورد، شناسایی می‌کند.

هفت شیپور مکاشفه، داوری‌های خدا بر تحمیل پرستش روز یکشنبه از سوی هر دو، روم بت‌پرست و روم پاپی، بودند.

۱. پس از آن‌که کنستانتین در سال ۳۲۱ نخستین قانون روز یکشنبه را به اجرا گذاشت، چهار شیپور نخست علیه روم بت‌پرست به صدا درآمدند.

۲. شیپورهای پنجم و ششم (که همچنین نخستین و دومین وای اسلام‌اند)، به سبب قانون یکشنبه پاپی که در شورای اورلئان در سال ۵۲۸ به تصویب رسید، داوری‌های خدا بر ضد رم پاپی بودند.

۳. شیپور هفتم (که سومین وای اسلام است)، همان داوری‌ای است که وقتی ایالات متحده در آینده‌ای نزدیک عبادت روز یکشنبه را اجباری کند، بر آن نازل خواهد شد.

اسلام «وای سوم» نمایانگر نخستین نشانه راه، یعنی ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، است. پیشگویی ناکام حمله اسلام به نشویل در ۱۸ ژوئیه ۲۰۲۰ نمایانگر نخستین ناامیدی، یعنی دومین نشانه راه است. پیام «چهار باد» اسلام، چنان‌که در نبوت دوم حزقیال در باب سی‌وهفتم نمایانده شده، نمایانگر فریاد نیمه‌شب، سومین نشانه راه است، و سپس چهارمین نشانه راه، یعنی تحقق پیشگویی ناکام ۱۸ ژوئیه ۲۰۲۰ در قانون یکشنبه. این‌ها چهار نشانه راه نبوی‌اند که در تاریخ نبوی صد و چهل و چهار هزار رخ می‌دهند، چنان‌که به‌وسیله هفتاد سال اسارت دانیال نمایانده می‌شود.

شناخت پیام «فریاد نیمه‌شب» یکی از عناصر اصلی «راز»ی است که وقتی دانیال برای فهم خواب تمثال نبوکدنصر دعا می‌کرد، به‌صورت نمادین بر او مکشوف شد. دعای او نشان راهی است که در پایان سه‌ونیم روز مرگ دو شاهد مکاشفه یازده قرار دارد. دعای دانیال بر اساس لایبان فصل بیست‌وشش، چنان‌که در فصل نهم ثبت شده، در سال نخست داریوش بود. این امر دعاهای او را در نقاط گذار قرار می‌دهد.

نقطه گذار در تاریخ جنبش میلریتی سال ۱۸۵۶ بود؛ زمانی که به گفته جیمز و الن وایت، این جنبش از فیلادلفیا به لائودیکه گذار کرد. در همان سال، «نور تازه» ای درباره «هفت زمان» در مقالات هیرام ادسون در نشریه ریویو اند هرالده منتشر شد، اما در ۱۸۶۳ («هفت زمان» بعد)، «هفت زمان» به کلی رد شد. دانیال «آن دعا» را که به عنوان «چاره» برای «پراکندگی» «هفت زمان» شناخته می‌شود، در نقطه گذار میان پادشاهی اول و دوم در پیشگویی‌های کتاب مقدس به جا آورد.

سه‌ونیم نمادی برای هزار و دویست و شصت سال است که آن نیز به نوبه خود نماد «هفت زمان» است. در ۱۸ ژوئیه ۲۰۲۰، جنبش لائودیکه «فیوچر فور آمریکا» سرکشی خود را در برابر فرمان خدا مبنی بر این که دیگر هرگز پیامی نبوی را زمان‌بندی نکنند، آشکار ساخت. سپس آن جنبش در «خیابان» مکاشفه باب یازدهم، که از دره استخوان‌های خشک و مرده حزقیال می‌گذرد، «کشته» و «پراکنده» شد. در پایان آن زمان «پراکندگی» که همان «زمان تأخیر» مثل ده باکره نیز هست، اکنون با «صدایی ندا دهنده» از درون «بیابان» «سه‌ونیم» روز از گورها فراخوانده می‌شوند.

همان‌گونه که پیروان میلر سرانجام تشخیص دادند که در «زمان تأخیر» باب بیست‌وپنج متی و باب دو حیقو قرار دارند، به همان ترتیب، «دو شاهد مرده» لازم است وقتی «صدای نداکننده‌ای در بیابان» برمی‌خیزد، تشخیص دهند کجا هستند. آنان باید دریابند که «پراکنده» اند. این تشخیص دعوتی است به «دعا»؛ اما نه صرفاً دعا، بلکه دعوتی است به دعای دانیال مطابق لایوان باب بیست‌وشش. بدون آن دعای مشخص، احیایی در کار نخواهد بود. آن احیا نقطه گذار از لائودیکه به فیلادلفیا را مشخص می‌کند و پدیده نبوی «هشتمی که از هفت است» را پدید می‌آورد؛ چنان که مجسمه نیوکدنصر در دانیال باب دو آن را تأیید می‌کند.

وقتی آن دعای توبه و اعتراف به انجام برسد، وعده این است که خدا آنگاه عهد خود را به یاد خواهد آورد و قوم پراکنده خود را گرد خواهد آورد. نخستین نبوت حزقیال استخوان‌ها را گرد هم آورد، و سپس نبوت او درباره «چهار باد» «فیلادلفی‌ها» ی تازه مولود را به لشکری نیرومند تبدیل کرد... لشکری نیرومند که بنا بر مکاشفه باب یازدهم، سپس با «ابری از فرشتگان» «به آسمان بالا برده» خواهند شد. آنگاه آنان «بیرق خداوند» خواهند بود.

"راز" باب دوم دانیال، آن‌گونه که اکنون شیر قبیله یهودا آن را آشکار می‌سازد، پدیده "هشتمی که از هفت است" را تأیید می‌کند... و هر عنصر نبوی دیگر باب دوم دانیال با توالی نبوی دو شاهد باب یازدهم مکاشفه هم‌راستا است. دو شاهد باب یازدهم مکاشفه، در همان "ساعت"ی که قانون یکشنبه برقرار می‌شود، "چون علمی برافراشته می‌شوند"، زیرا در "زلزله بزرگ" باب یازدهم مکاشفه برافراشته می‌شوند. آن "زلزله بزرگ" یک دهم شهر را ویران می‌کند، و ایالات متحده پادشاه اصلی "ده پادشاه" است؛ همان‌گونه که فرانسه چنین بود، هنگامی که "زلزله" انقلاب فرانسه، در تحقق باب یازدهم مکاشفه، فرانسه را نابود کرد.

تحقق کامل آن زلزله بر وحش "زمین" صورت می‌گیرد، و قانون یکشنبه در قلمرو وحش زمین موجب لرزشی می‌شود. تحقق کامل "زلزله" مکاشفه یازدهم، قانون یکشنبه است، هنگامی که وحش "زمین" "تکان داده می‌شود" و ارتداد ملی با ویرانی ملی دنبال می‌شود. در آن ساعت، دو شاهد "چون پرچمی برافراشته می‌شوند". آنان "در میان ابرها به آسمان عروج می‌کنند"، همان‌گونه که مسیح برای آخرین بار به آسمان عروج کرد. آخرین سخنان او به شاگردان، که نمایانگر قوم خدا در روزهای آخر هستند و آنان نیز باید چون پرچمی به آسمان برافراشته شوند، در کتاب اعمال رسولان ثبت شده است.

و به ایشان گفت: دانستن زمان‌ها یا فصل‌ها که پدر در اختیار خود نهاده است برای شما نیست. اما وقتی روح‌القدس بر شما بیاید، قدرت خواهید یافت؛ و در اورشلیم، و در تمام یهودیه، و در

سامره، و تا دورترین نقاط زمین، شاهدان من خواهید بود. و چون این را گفت، در حالی که ایشان می‌نگریستند، بالا برده شد؛ و ابری او را از نظرشان پنهان کرد. اعمال رسولان ۹:۱۷.

کسانی که می‌خواهند «درفش» باشند، باید از به‌کارگیری «زمان‌ها و اوقات» دست بردارند، اگر می‌خواهند قدرت روح‌القدس را برای به انجام رساندن کار «درفش» دریافت کنند.

«راز»ی که در فصل دوم بر دانیال آشکار شد، همان راز مکاشفه عیسی مسیح است که درست پیش از بسته شدن مهلت، مهر آن گشوده می‌شود. آن «راز» شامل «تاریخ پنهان» «هفت رعد» است. آن تاریخ بر واژه‌ای عبری بنا شده است که از کنار هم قرار دادن حرف اول، سیزدهم و آخر الفبای عبری پدید آمده است. وقتی آن حروف کنار هم قرار می‌گیرند، واژه عبری «حقیقت» را می‌سازند. عیسی «حقیقت» است، و او «اول و آخر» نیز هست. آن سه حرف ساختار هر جنبش بزرگ اصلاحی را نمایندگی می‌کنند، زیرا نمایانگر فرشته اول، دوم و سوم‌اند. آنها فرایند پالایش سه مرحله‌ای را که دانیال در فصل دوازدهم با عبارت «پاک شوند، سفید گردند و آزموده شوند» بیان کرده است، نمایندگی می‌کنند. آن فرایند آزمون و پالایش سه مرحله‌ای بیش از دو دهه است که توسط Future for America ارائه شده، اما اکنون شناخته شده است که نمایانگر «تاریخ پنهان» درون خطوط اصلاح مقدس است. آن «تاریخ پنهان» تحقق کامل «هفت رعد» است که تا کنون مهر شده بود، درست پیش از بسته شدن مهلت.

از دیرباز چنین فهمیده شده است که رعدهای هفتگانه نمایانگر «تبيين رویدادهایی هستند که در چارچوب پیام‌های فرشته اول و دوم رخ دادند»، و نیز نمایانگر «رویدادهای آینده‌ای که به ترتیب خود آشکار خواهند شد» هستند. اکنون از طریق مکاشفه «حق» آشکار شده است که سه نشان‌راه پایانی یک خط اصلاح، «تاریخ پنهان» رعدهای هفتگانه‌اند. آن نشان‌راه‌ها با «اولین» ناامیدی آغاز می‌شوند و با «آخرین» ناامیدی پایان می‌یابند. نشان‌راه میانی، ندای نیمه‌شب است. با اولین ناامیدی، «دوران تأخیر» آغاز می‌شود که در ندای نیمه‌شب پایان می‌یابد. پیام ندای نیمه‌شب در «داوری» به پایان می‌رسد؛ جایی که آخرین ناامیدی نشان‌گذاری می‌شود.

نخستین ناامیدی در فصل دوم کتاب دانیال این بود که دانیال دریافت که مشمول «فرمان مرگ» شده است. او سپس درخواست «وقت» کرد و بدین‌سان آغاز «زمان تأخیر» را رقم زد. این امر به درک او از «راز» انجامید، که همان پیام «فریاد نیمه‌شب» است؛ پیامی که سپس به نبوکدنصر ارائه شد تا بتواند پیام دانیال را «داوری» کند.

«داوری» نبوکدنصر درباره خواب و تعبیری که دانیال ارائه کرد، سومین نشانه از سه نشانه راه را که «تاریخ پنهان» هفت رعد را نمایندگی می‌کنند، مشخص می‌کند. آن داوری در باب سوم دانیال نیز مطرح می‌شود؛ بابتی که نمایانگر اصلی است که در کتاب‌های دانیال و مکاشفه به‌طور راسخ به‌کار گرفته شده است؛ آن اصل «تکرار و بسط» است.

در مقاله بعدی به فصل سوم خواهیم پرداخت، اما بد نیست همین‌جا یادآور شویم که داوری سومین نشانه راه در فصل سوم، آخرین ناامیدی را مشخص می‌کند؛ ناامیدی‌ای که نخستین ناامیدی پیش‌نمونه آن بود. «تاریخ پنهان» «هفت رعد» سه نشانه راه را معرفی می‌کند که با یک ناامیدی آغاز می‌شود و با ناامیدی دیگری پایان می‌یابد. در فصل دوم دانیال، نخستین ناامیدی با «فرمان مرگ»ی از سوی بخت‌النصر مرتبط است، و در فصل سوم، آخرین ناامیدی با «فرمان مرگ» دیگری از سوی بخت‌النصر پیوند دارد.

تاریخ پنهان «دو شاهد» که نمایانگر جنبش «America for America» هستند، نشان‌دهنده ناکامی ۱۸ ژوئیه ۲۰۲۰ است. سپس «زمان تأخیر» که در مکاشفه باب یازدهم با «سه و نیم روز» نشان داده شده،

آغاز شد. بیداری و رستاخیز کسانی که به دست وحش برخاسته از «هاویه» «در خیابان‌ها کشته شدند»، در کلام نبوی خدا به طور مشخص تشریح شده است؛ اما در سطحی ساده، وقتی دو شاهد بیدار می‌شوند، «راز»ی را که در دانیال باب دوم نشان داده شده است، درمی‌یابند.

آن «راز» پیام فریاد نیمه‌شب است که آنان سپس آن را تا رسیدن به باب سوم دانیال اعلام می‌کنند، وقتی که قانون یکشنبه که به زودی خواهد آمد، فرا می‌رسد و آخرین ناامیدی رخ می‌دهد. نخستین ناامیدی را کسانی که «دانیال» معرفی می‌شوند در ۱۸ ژوئیه ۲۰۲۰ تجربه کردند. آخرین ناامیدی را رهبر «ده پادشاه» که ایالات متحده است تجربه می‌کند، چرا که ارتداد ملی ویرانی ملی از جانب اسلام را در پی می‌آورد.

ما خلاصه و نتیجه‌گیری فصل دوم کتاب دانیال را در مقاله بعدی به پایان خواهیم رساند.

شیطان جهان را به اسارت گرفته است. او یک سبت بتی را باب کرده و ظاهراً اهمیت فراوانی برای آن قائل شده است. او حرمت‌گذاری جهان مسیحی را از سبت خداوند ربوده و به سود این سبت بتی منحرف کرده است. جهان در برابر سنتی، حکمی ساخته بشر، سر فرود می‌آورد. چنان‌که نبوکدنصر بت زرین خود را در دشت دورا برپا کرد و بدین‌سان خود را بزرگ داشت، همان‌گونه شیطان در این سبت دروغین خود را بزرگ می‌دارد، سبتی که برای آن جامه خدمت آسمان را ربوده است. ۸، Review and Herald، مارس ۱۸۹۸.